

KARIN
PETERS

Loog is de prijs

HOOFDSTUK 1

Het was een vrolijke stad in het zuiden van het land. De plaats had een centrum met historische gebouwen, hotels en restaurants. Aan de buitenkant waren ruim opgezette villawijken, met veel groen. Smalle sombere straten kon je er ook vinden. Straten waar nauwelijks zon kwam, zoals de Rozenstraat.

Nu was het eind september. De eerste koele herfstwind deed de bladeren ritselen. Het licht glooiende landschap wat kortgeleden nog groen was, begon nu rood en goud te kleren.

De drie tieners zaten met hun rug tegen een helling, hun voeten zetten zich schrap in de zanderige bodem.

„Later wil ik rijk worden,” zei het meisje dromerig. Ze liet haar kin in de hand rusten, terwijl de grijze ogen het landschap voor haar in zich opnamen.

„Ik ook,” zei Hubert die rechts van haar zat. „Zodra ik oud genoeg ben ga ik hier weg. Als ik eenmaal een man ben zal ik nooit meer arm zijn.”

„En jij Joël?” Het meisje gaf de andere jongen een duw. „Wil jij arm blijven en altijd in de Rozenstraat wonen? Wil jij net als onze ouders altijd aan geld moeten denken? Altijd alles te duur vinden. Nooit met vakantie en nooit nieuwe kleren. Zou jij dat willen?”

Met afkeer keek het meisje naar haar veel gewassen sweater en vale spijkerbroek.

„Ik wil ook niet arm blijven. Maar onze ouders willen dat evenmin. Toch is het hen nooit gelukt meer geld te hebben.”

Joël dacht met genegenheid aan zijn moeder, die nooit iets voor zichzelf kocht, maar iedere cent opzij legde voor haar jongens. Zijn bruine ogen keken het meisje ernstig aan en wat ongeduldig wendde ze zich af.

Toen zei Hubert: „Ik zou er alles voor doen om genoeg geld te hebben. Ik haat dit armzalige leven. Voor jou is het gemakkelijker.”

Hij liet zijn blik over het meisje gaan als schatte hij haar waarde.

Ze bewoog wat ongemakkelijk onder die blik.

„Waarom zou het voor Laurette minder moeilijk zijn dan voor ons,” vroeg Joël.

De ander haalde de schouders op.

„Met vrouwen is dat nu eenmaal zo. Laurette kan bijvoorbeeld met een rijke vent trouwen.”

Bij deze opmerking keek Joël verontrust van de een naar de ander. Een dergelijke gedachte was nooit bij hem opgekomen. Hij had gedacht dat ze altijd samen zouden blijven. Hijzelf, Hubert en Laurette. Hij besepte ineens dat die gedachte wel erg kinderlijk was en durfde hem dan ook niet hardop uit te spreken.

Alledrie woonden ze in de Rozenstraat en ze waren al samen sinds ze konden lopen. Nu waren hij en Hubert veertien en vijftien jaar en Laurette was drie jaar jonger.

„Ik trouw niet met een vreemde vent. Ik trouw met één van jullie,” zei het meisje nu beslist.

„Dan zouden wij dus rijk moeten zijn?” vroeg Joël voor de zekerheid. Zijn stem maakte een krassend geluid, dat gebeurde de laatste tijd vaker. Laurette knikte langzaam. „Ik wil niet arm zijn, zoals jullie ouders en mijn grootvader.”

„Mijn moeder zegt, we hebben te eten en een dak boven ons hoofd en dat is veel meer dan sommige mensen kunnen zeggen,” merkte Joël op.

„Jouw moeder is nu eenmaal gauw tevreden,” zei Hubert met iets van minachting. „Mijn moeder moppert vaak. Ze noemt ons leven een miezerig bestaan. Mijn vader zal wel nooit meer kunnen werken. Hij is niet in staat om geld te verdienen. Hij heeft het voorgoed in zijn rug zegt hij.”

„En mijn grootvader is te oud,” vulde Laurette aan.

Later stonden ze op en slenterden langs het slingerende pad door de heuvels, naar de straat waar ze woonden. De Rozenstraat waar niets was, wat ook maar in de verte op deze romantische bloemen leek. De straat waar nooit een streep zonlicht kwam. Ze waren stadskinderen, maar alle drie zochten ze zo vaak mogelijk de natuur op. Even buiten de stad was immers volop groen te vinden. Thuis hoorden ze vaak praten over financiële zorgen.

Zij waren kinderen met nauwelijks kansen om verder te studeren. Ook zijzelf moesten immers zo snel mogelijk geld binnen brengen. Deze tieners hadden nauwelijks mogelijkheden om aan dit grauwe bestaan te ontsnappen.

Hubert was als eerste thuis. Hij gaf een ruk aan het touw dat uit de brievenbus hing en schopte daarna de deur achter zich dicht. Zoals meestal als hij dacht of praatte over rijk zijn, was hij kwaad. Soms was hij zo woedend over de in zijn ogen onrechtvaardige wereld, dat hij de neiging kreeg met dingen te gaan smijten. In het woonvertrek vond hij zijn vader, zoals gewoonlijk met zijn benen op een stoel.

„Je zou een beetje minder luidruchtig kunnen binnenkomen,” zei de man gemelijk.

„Dat zou inderdaad kunnen. Maar als je sliep werd het toch tijd dat je wakker werd.”

Hubert ging met zijn vader om als was hij zijn gelijke.

Op zich vond de man dat niet erg, maar hij had wel moeite met de minachtende opmerkingen die zijn zoon soms maakte. Dit, over slapen overdag was op de grens, maar de vader liet het gaan.

„Je moeder is naar de slager, er was een goedkope aanbieding,” zei hij. „O ja? Ergens een ziek zwijn gevonden zeker.”

De man zuchtte. „Jongen, ik weet dat...”

„Je weet helemaal niets,” schreeuwde Hubert plotseling. „Weet je wat meneer Jorens vanmorgen tegen mij zei? Wil je het horen? Hij zei, Hubert, jij zult het ver brengen. Je bent een rekenwonder. Wat denk je pa? Zou ik kunnen studeren? Er zijn toch beurzen?” Huberts stem klonk ineens smekend.

„We zullen erover nadenken. Voorlopig ben je nog ruim een jaar verplicht naar school te gaan. De Mavo is voor ons al heel wat dat weet je best.”

„De Mavo! Wat kun je daarmee?”

Onverstoorbaar zei de vader: „Je gaat steeds meer geld kosten. Boeken en kleding, het is allemaal erg duur. Ik wilde je juist voorstellen een baantje te zoeken. Bijvoorbeeld een krantenwijk. Voor de bezorging hebben ze altijd mensen nodig.”

„Wanneer moet ik dan mijn huiswerk maken? ’s Avonds vroeg naar bed, omdat je ’s morgens om vijf uur op moet. Jonge mensen moeten voldoende slaap hebben, zegt meneer Jorens.”

„Meneer Jorens heeft van alles te zeggen. Maar hij kent nu eenmaal niet ieders situatie.”

„Gelukkig niet. Ik zou me doodschamen als hij wist hoe het er hier uitzag.”

Toen zijn moeder binnenkwam keerde Hubert zich tot haar.

„Is het je gelukt het allergeodkoopste vlees te vinden wat er in de hele stad te krijgen is. Jonge mensen moeten goed eten, zegt meneer Jorens.” „Als die meneer Jorens zijn mond niet houdt zal ik eens een hartig woordje met hem wisselen,” zei de vader, intussen wetend dat hij dat nooit doen zou.

„O ja? Hoe wilde je dat doen?” sneerde zijn zoon. Van woede en frustratie gaf hij een ferme schop tegen zijn vaders stoel, zodat deze met een pijnlijk gezicht naar zijn rug greep.

„Je praat net of we afval eten,” zei de moeder nu. Ze streek wat slierten haar naar achteren en keek haar zoon verwijtend aan.

„Nou, veel beter is het niet,” bromde Hubert wat gekalmeerd.

Lucie haalde de schouders op. „Je weet dat er geen geld is. Denk je dat je vrienden, Joël en Laurette het zoveel beter hebben?”

„Nee. Maar ik ken massa’s jongeren die het wél beter hebben. Ik ben van plan steenrijk te worden. Niets zal mij kunnen tegenhouden.”

„Je moet je eerste gulden nog verdienen en iedere rijkdom begint bij die eerste gulden,” liet zijn vader zich horen. „Bovendien is nooit bewezen dat mensen die rijk zijn...”

„Gelukkiger zijn,” vulde Hubert aan. Hij had dit al meermalen gehoord. Zijn moeder verdween naar de keuken en Hubert ging naar boven naar zijn kamertje. Een klein raam bood uitzicht op de daken en op een stuk blauwe hemel. Wilde je beneden in de Rozenstraat kijken dan moest je op een stoel staan. Maar Hubert had geen behoefte aan de straat. Hij verafschuwde zijn omgeving. Hij wilde hier weg. Alleen, waar kon hij naartoe, hij was pas vijftien. Het gevoel van machteloosheid dat hem overviel maakte dat hij op de rand van zijn bed neerzakte en somber voor zich uitstaarde.

„Zo jochie weer de hele middag gespeeld?” Het klonk een tikje neerbuigend uit de mond van zijn twee jaar oudere broer Ezra.

Joël verdedigde zich. „We hebben niet gespeeld maar gepraat.”

„Intellectueel ventje.”

„Niet plagen Ezra.”

De moeder keek met een glimlach naar haar jongste zoon.

Toen zuchtte ze. „Ik wilde werkelijk dat ik geld had om een studie voor jullie beiden te betalen.”

Joël zei niets. Dat wilde hij ook wel, maar hij wist dat er geen geld was, dus het had geen enkele zin daarover te zeuren. Zo gauw hij van school kwam moest hij geld zien te verdienen. Misschien kon hij evenals Ezra door middel van cursussen iets bijleren. Ezra was nu zestien en hij pakte alles aan wat hij tegenkwam. Hij was bezorger bij een stomerij en bij een bloemenwinkel. 's Avonds stond hij in een café glazen te spoelen. Inge, hun moeder, vond dit laatste niet prettig, maar hij verdiende er goed mee en ze hadden het geld nodig. Daarnaast leek het onmogelijk dat Ezra met zijn goedmoedige eerlijke karakter op het verkeerde pad zou raken. Soms dacht Joël aan hun vader die hij nooit had gekend. Hij fantaseerde over een man die hem zou meenemen naar een voetbalwedstrijd, of om te gaan zeilen, of mogelijk voor een forse wandeling. Er was echter geen vader en volgens Inge was hij er ook nauwelijks geweest. Hij was verdwenen toen zij zwanger was van Joël. Inge praatte nooit over hem, het enige wat ze had gezegd was: „Hij kon de zorgen voor een gezin niet aan.”

Als de broers over hem praatten was het Ezra die hem uitschold en Joël die zijn dromen droomde. Nu zei de laatste: „Hubert wil later rijk worden.”

„Wie niet?” grinnikte Ezra.

„Als hij een man is wil hij nooit meer arm zijn. Laurette was het met hem eens,” voegde Joël er aan toe. Er verscheen een wat bezorgde blik op zijn nog kinderlijke gezicht.

„Was jij het niet met Hubert eens?” vroeg Ezra nieuwsgierig.

„Ik denk niet dat het kan. Alleen als onze vader terugkomt en hij zou rijk blijken te zijn!” meende Joël.

„Zet dat maar uit je hoofd,” zei Inge. „Eens, over niet al te lange tijd zal ik jullie over je vader vertellen.”

Joël bleef haar vragend aankijken, maar Ezra zei: „Voor mij hoeft het niet. Ik wil niets met hem te maken hebben. En broertje, als je rijk wilt worden zul je dat zelf moeten doen. Hier heb je een gulden, dat is de eerste van de honderdduizend.”

Ezra was zich er niet van bewust dat hij in iets andere bewoordingen precies hetzelfde zei als Huberts vader, even daarvoor tegen zijn zoon.

„Ben je niet een beetje te groot om voortdurend met die twee jongens op te trekken?” Thijmen Alders keek zijn kleindochter fronsend aan.

„Waarom speel je niet met meisjes?”

Laurette wipte van de ene voet op de andere en Thijmen dacht, niet voor de eerste keer dat ze net een danseresje leek. Zo tener en fragiel met haar lange donkere haar en grote grijze ogen. Even dacht hij aan de moeder van het kind, zijn dochter, zo mooi en intelligent. Jammer genoeg trouwde ze met de verkeerde vent. Een kerel met een slee van een wagen, dezelfde auto waarin ze hun einde vonden. En het kind, dit meisje, toen drie jaar kwam bij hem wonen. Omdat er niemand anders was waar ze terecht kon.

„Er zijn in deze straat geen meisjes,” zei Laurette nu.

„Op school toch. Of wil je hen niet meenemen hierheen?”

Laurette zweeg en de oude man knikte in zichzelf. Hij had goed geraden. Toen zei het meisje: „Ze vinden het raar dat ik bij mijn opa woon. Ik wil niet dat ze...” Ze zweeg weer. Hoe kon ze hem zeggen dat ze niet wilde dat ze hem uitlachten. Grootvader die schilderijtjes maakte. Heel fijnzinnige voorstellingen. Niet op doek of papier, maar op eieren. Het ei werd eerst leeggezogen en dan tekende Thijmen met fijne penseeltjes, de mooiste voorstellingen. Hij had een vitrinekast vol. Heel bijzonder en kunstzinnig, maar niemand kocht ooit iets. Niet dat grootvader daar ook maar enige moeite voor deed. Het was zijn hobby en hij wilde ze eigenlijk niet kwijt.

Als hij bezig was, zo'n lege dop vastgeklemd in een soort schroefje, zijn intens blauwe ogen turend, dan zag of hoorde hij niets. Hubert en Joël

wisten er alles van en zij kwamen hier regelmatig. Laurette wilde echter niet aan anderen uitleggen dat grootvader hier niets mee verdiende.

„Hubert zei vanmiddag dat hij rijk wil worden en dat hij hier zo gauw mogelijk vandaan wil,” zei ze toen.

„Het is me al eens opgevallen dat hij ontevreden is met zijn leven hier,” zei grootvader.

Laurette gaf geen antwoord. Ze wist dat grootvader geld absoluut niet belangrijk vond. Hij scheen er nooit aan te denken dat zij wel eens nieuwe kleren of schoenen wilde. De oude man had voor zichzelf nooit iets nodig, behalve zijn verf en penselen. En de eieren natuurlijk. Het liefst ganzeneieren.

„Wil je ook rijk worden, Laurette?” vroeg Thijmen.

Ze knikte. „Dan zou ik een mooi groot huis voor ons kopen. Een huis met een grote tuin en een gazon. Veel ganzen en die zouden dan eieren leggen.”

Thijmen glimlachte. „En wat zou je voor jezelf willen?”

„Ik zou mooie kleren dragen. Nieuwe spijkerbroeken en sweaters en sportschoenen.”

Thijmen stond op en zocht even in de la van een houten kast. Hij gaf haar twee briefjes van honderd. „Ga jij morgen maar iets nieuws kopen. Misschien wil Joëls moeder wel met je mee.”

„O grootvader.” Ze vloog hem om de hals en hij hield haar tegen zich aan.

„Als je maar nooit een vent trouwt omdat hij rijk is,” mompelde hij.

Hij dacht aan zijn dochter die dit wel had gedaan. Zij was in een totaal andere wereld terecht gekomen, maar het was de vraag of dit haar uiteindelijk geluk had gebracht. Hij herinnerde zich de opgejaagde blik in haar ogen. Hoe kon hij dit kind, zijn kleindochter beschermen tegen de gevaren van rijkdom. En hoe kon hij zorgen dat ze het toch goed had. Dat ze tevreden was. Hij was wel oud, maar als het even kon moest hij nog jaren in leven blijven. Tot Laurette op haar bestemming was.

Er zat maar één vrouw in de taxi die langzaam door de Rozenstraat reed.

De chauffeur tuurde naar de huisnummers en remde toen af.

„Hier zou het moeten zijn. Zal ik wachten?”

De vrouw aarzelde even en zei toen: „Het kan wel enige tijd duren. Ik stel voor dat u over drie kwartier terugkomt.”

De man knikte en nam het geld aan. Toen opende hij het portier voor haar en tikte aan zijn pet.

„Over drie kwartier dan dame.” Hij stapte weer in en terwijl hij langzaam de straat uitreed keek hij in zijn spiegel. De vrouw in haar dure suède mantel leek hier volkomen misplaatst. Tot hij de bocht omdraaide hield hij haar in de gaten, met het vage gevoel dat ze hem achterna zou komen rennen met de uitroep 'Neem me mee. Ik hoor hier niet.'

„Er is iemand aan de deur.”

Huberts vader zette behoedzaam zijn voeten op de vloer en hees zich overeind. Lucie, zijn vrouw opende haar mond al om te zeggen, 'Laat maar ik ga wel,' maar ze hield zich in. 'Niet alles uit handen nemen' had de dokter gezegd. 'Zorg dat hij in beweging blijft.' Ze kon daar echter weinig aan of toe doen.

Huib voelde zich het beste als hij stil zat. Wat voor zin had het zichzelf voortdurend te kwellen, had hij zich afgevraagd. De pijn werd alleen maar erger als hij liep. Nu slofte hij moeizaam naar de deur. Lucie luisterde scherp, maar ze werd niets wijzer van het vage stemmengemompel. Toen de deur openging en de vrouw binnenkwam op de voet gevolgd door Huib, kwam Lucie overeind. Haar man zocht haastig zijn stoel weer op en Lucie zag de misprijzende blik van de vrouw. Moest Huib soms blijven staan tot zijn bezoeker was gaan zitten? Lucie was niet zo goed op de hoogte van vormen en manieren. Een beetje verlegen wees ze op een stoel en ging zelf ook weer zitten.

De vrouw maakte haar jas los en Lucie zag de fraai geruite rok en de zijden blouse. Wat haar ook opviel waren de vele ringen en de zware gouden ketting.

„U zult zich vast afvragen wat ik hier kom doen,” zei de vrouw niet onvriendelijk.

Lucie knikte kort.

„Ik kom eigenlijk voor uw zoon Hubert. Zo heet hij toch nietwaar?”

„Wat heeft hij uitgehaald,” was het eerste wat Lucie te binnenschoot.

„Heb ik ook al gevraagd,” bromde Huib.

De vrouw glimlachte. „En geen antwoord gekregen. Wij kennen elkaar niet. Ik moet u een en ander uitleggen. U had immers een broer.”

„Henk! Ik heb al jaren niets van hem gehoord. Hij is op zijn achttiende naar het buitenland vertrokken en sindsdien heb ik nauwelijks iets van hem gehoord. Behalve de eerste jaren een kerstkaartje. Kent u hem?” „Ik was met hem getrouwd.”

Er gleed een schaduw over het gezicht van de vrouw.

„Bedoelt u dat hij dood is?” vroeg Huib.

De ander knikte. „Al meer dan een jaar. Hij heeft niet geleden. Een hartaanval.”

„Tjonge die Henk. Ja, kijk mevrouw het is natuurlijk erg naar voor u, maar u moet van ons geen verdriet verwachten. Hij was acht jaar ouder dan ik en ik heb in bijna dertig jaar niets van hem gehoord.”

De vrouw knikte. Het viel Lucie op dat ze de situatie volkomen in de hand leek te hebben.

„Het is Henk zeer goed gegaan. Hij heeft mij goed verzorgd achtergelaten. Ik heb in Oostenrijk meerdere hotels. Ik ben rijk. Kinderen hebben we nooit gekregen. Ik weet dat u beiden een zoon hebt.”

„Hoe weet u dat?” Achterdochtig keek Lucie haar aan.

„Ik heb geïnformeerd, ook bij zijn school. Hubert heeft een helder verstand heb ik begrepen. Maar u kunt hem niet geven wat hij nodig heeft.” Verontwaardigd kwam Lucie overeind. „De brutaliteit.”

De vrouw leek niet van haar stuk gebracht. „Ik heb het beste met hem voor. Ik zou voor zijn studie en opleiding willen zorgen. Als hij het in zich heeft kan hij mijn opvolger worden.”

„Geen sprake van,” zei Huib beslist. „Hoe kunt u zoiets voorstellen. Ons onze zoon afnemen.”

„Ik heb erover nagedacht of ik iemand anders de kans zou geven. Er is een jonge ober die bij ons werkt... Maar ik wilde jullie niet passeren. Ik zou jullie misschien een ander huis kunnen bezorgen. Wat meer comfort?”

„Ik hoef geen liefdadigheid van een uit de lucht gevallen schoonzuster,” reageerde Huib bot.

Op dat moment hoorden ze de klap van de dichtslaande deur.

„Daar zul je Hubert hebben,” zei Lucie, zenuwachtig ineens.

De jongen kwam op zijn gebruikelijke nonchalante manier binnen, maar bleef abrupt staan toen hij de vrouw zag.

„Zo Hubèrt, ik ben je tante Cecile.”

Ze stak een hand uit waaraan vele ringen glinsterden. Hubert legde de zijne erin en trok onbeleefd snel weer terug.

„Ik wist niet dat ik een tante had,” zei hij van de een naar de ander kijkend.

Nors zei Huib: „Ik eerlijk gezegd ook niet. Maar deze dame zegt dat ze de vrouw van mijn broer Henk is geweest en ik heb geen reden om aan haar woorden te twijfelen.”

De vrouw haalde diep adem en ging wat rechter zitten. Alleen degenen die haar goed kenden zou het opvallen dat ze gespannen was.

„Hubèrt, ik heb je ouders gezegd dat ik je studie en opleiding zal betalen. Vooropgesteld dat je met mij meegaat naar Oostenrijk. Je ouders zijn er nogal op tegen, maar jij hebt ook een stem in dit alles neem ik aan.”

Ze stond op. „Het heeft echter geen enkele zin alle details te bespreken als de hele zaak niet doorgaat. Ik laat jullie alleen, mijn taxi zal zo komen. Ik logeer in dit hotel.” Ze legde een folder op tafel.

„Praat er eens over met je ouders Hubèrt. Ik kom morgen langs om je antwoord te horen.”

„Dat zal niet nodig zijn,” bromde Huib.

De vrouw keek niet eens zijn richting uit. Haar ogen lieten de jongen niet los.

„Je weet waar je mij kunt vinden. Ik blijf ongeveer drie dagen in deze stad.”

Toen keek ze Lucie aan. „Ik neem aan dat je met je zoon het beste voor hebt. Het zou bijzonder onverstandig zijn deze kans te laten schieten.”

Lucie liep met haar mee naar de voordeur. „Je neemt hem van ons af. Hij zal van zijn thuis vervreemden,” zei ze hees.

„Dat is iets wat aan hemzelf ligt,” antwoordde Cecile koel. De taxi was al gearriveerd en zonder nog om te kijken stapte de vrouw in de wachtende auto. Deze reed achteruit en toen een zijstraat in. Ineens zag Lucie de twee

kinderen, Joël en Laurette. Ze stonden enkele meters verder en keken de auto na. Die twee wisten ook niet wat ze zagen.

Zo'n sjieke dame bij Hubert thuis. Lucie sloot de deur en stond even met de hand aan het hoofd. Het liefst wilde ze dat ze nu kon denken, zo, dat hebben we gehad. Maar ze was er zeker van dat deze zaak nog niet was afgehandeld. Natuurlijk was het uitgesloten dat zij en Huib hun zoon zouden laten gaan. Maar er zou onrust komen in hun gezin, daarvan was ze zeker. Ze wilde nu al dat ze dat mens nooit had gezien.

Toen ze in de kamer kwam stond haar zoon nog steeds bij de tafel.

„Zo, dit was een onverwacht bezoek,” zei Lucie zo gewoon mogelijk.

„Als ik had begrepen waarvoor ze kwam dan had ik haar niet binnengelaten,” bromde Huib.

„Ik heb begrepen dat ze voor mij kwam,” zei Hubert langzaam.

„Ja. En ze noemde je Hubert,” sneerde zijn vader.

„Wat is daartegen. Ik heb er vaker aan gedacht mijn naam zo te laten uitspreken. Deze vrouw wil dus mijn studie en vervolgopleiding betalen.

Ze is familie en zo te zien is ze steenrijk. Hebben jullie gezien in welk hotel ze logeert... En jullie zijn van plan dit aanbod te weigeren. Waarom als ik vragen mag? Kunnen jullie alles betalen wat ik de komende jaren nodig zal hebben. Ik denk van niet, want pa zei dat hij wilde dat ik kranten ga bezorgen.”

Lucie wenste op dat moment dat haar zoon niet zo intelligent was. Hoe kon hij alles zo snel op een rijtje hebben? Hij had het mens nauwelijks vijf minuten gezien.

„Jij wilt weten waarom wij een dergelijke liefdadigheid weigeren?” vroeg Huib strak. „Dat mens is gestoord. Ze heeft zelf geen kinderen en ze wil jou van ons afpakken. Ze doet dat door van alles te beloven en met geld te zwaaien.”

„Als jullie en ikzelf daar voordeel van hebben zie ik niet wat daartegen is.”

„In elk geval gebeurt het niet,” zei Huib beslist.

„Wees ervan verzekerd dat het wel gebeurt.”

Hubert ging de kamer uit en even later hoorden ze hem boven bezig.

„Misschien moeten we hem de kans geven,” zei Lucie zacht.

Huib keek haar aan. „Realiseer jij je wel dat we hem kwijt zijn als hij met dat mens meegaat. Ze is voor Hubert op het juiste moment gekomen. Hij heeft het tegenwoordig nergens anders over dan over rijk worden.”

Beiden keken op toen hun zoon de kamer weer inkwam. Hij had zich verkleed in zijn beste spijkerbroek en zijn minst gewassen sweater.

Lucie wilde iets zeggen maar hij was haar voor.

„Ik ga naar het centrum, naar dat hotel.”

Hij draaide zich om en was de kamer uit voor iemand kon protesteren.

De beide mensen keken elkaar aan.

„Hij komt daar niet eens binnen,” meende Huib. „Hij weet niet eens haar naam.”

„Onderschat hem niet. Hij weet dat ze Cecile heet en als hij nadenkt weet hij dat ze dezelfde achternaam moet hebben als hijzelf, Van Vlist. Ik neem tenminste aan dat ze de naam van haar man draagt. Hubert kan heel goed combineren. Hij zal niet rusten voor hij haar zelf heeft gesproken. Als hij terugkomt zal ze hem helemaal beïnvloed hebben. Gouden bergen belooft ze hem.”

„Moeten we de politie waarschuwen?” vroeg Huib met een gevoel van machteloosheid.

Lucie schudde het hoofd.

„Dat zal niet helpen. Er gebeurt immers niets onwettigs. Jongeman bezoekt zijn tante.”

De beide mensen keken elkaar aan en dachten hetzelfde. Ze raakten hun zoon kwijt en er was niets wat ze konden doen.